

jota he olivat tulleet ja kohtasi takaa-ajajat. Yhdellä kädellä hän voitti nämä ja jätti eloon vain yhden, joka vei uutiset tsaarille. Sitten hän kiiruhti tsaarinpoika Ivanin ja Vasilisan perään.

Jonkin aikaa ratsastettuaan hän väitti kadotaneensa vyönsä ja palasi taas monia kilometrejä takaisin kunnes tapasi takaa-ajajat, joita oli nyt kaksi kertaa niin paljon kuin aikaisemmin. Hän tappoi jokaisen ja palasi kumppaneidensa luokse.

Yö tuli heidän ollessaan vielä tiellä. He pystyttivät teltan ja Bulat paneutui nukkumaan ja jätti tsaarinpojan vartioimaan.

"Jos jotain sattuu", hän sanoi, "herätä minut varmasti."

Ivan seiso ja seiso kunnes häntä alkoi nukkuttaa. Viimein hän istuutui teltan viereen ja nukahti. Kun hän aamulla heräsi, ei hänen morsiamestaan näkynyt jälkeäkään.

"Minähän sanoin että sinun on vartioitava tarkasti", huusi Bulat. "Koštsei Kuolematon on vienyt Vasilisan. Nyt meidän on lähdettävä häntä etsimään."

Monta päivää matkustettuaan he näkivät kaksi paimenta.

"Kenenä elikoita nuo ovat?" he kysyivät. "Koštsei Kuolematon", miehet vastasivat.

Bulat ja Ivan saivat paimenilta tietää Koštsein asuinpaikan ja sen minne eläimet suljettiin yöksi. Sitten he tappoivat molemmat miehet, vaihtoivat päälleen heidän vaatteensa ja ajoivat karjan kotiin.

Vasilisa oli sillä välin pyytänyt itselleen vuohen, ja hän pesi sen maidolla kasvonsa aamuin illoin. Sinä aamuna hänen palvelustytönsä tuli karjapihalle kuten tavallisestikin, lypsi vuohen ja täytti kupin maidolla. Bulat Urhea pudotti Vasilisan hänelle antaman sormuksen kuppiin.

"Mitäs kujeita nuo ovat olevinaan, sinä senkin", huusi tyttö luullen häntä Koštsein paimenneksi, ja hän valitti emännälleen paimenen huonoa käytöstä.

"Jätä maito tänne", sanoi Vasilisa. "Tahdon siivilöidä sen tänään itse." Hän alkoi siivilöidä maitoa ja löysi Ivanin sormuksen. Hän lähetti heti hakemaan paimenia.

"Mikä ihme teidät tänne on tuonut?" hän huusi heidät tuntiessaan.

"Olisimme löytäneet sinut minne vain olisit mennyt", he vastasivat, "vaikka meren pohjasta. Olemme tulleet pelastamaan sinut."

Tsaarintytär pyysi heidät pöytään ja tarjosi heille upean aterian.

Bulat sanoi:

"Kun Koštsei Kuolematon tulee kotiin metsältä, sinun täytyy kysyä häneltä, missä hän pitää kuolemaansa. Mutta nyt olisi hyvä asia, jos piilottaisit meidät."

Tuskin ystävykset olivat ehtineet piiloutua, kun Koštsei saapui.

"Tunnen nenässäni, että täällä on joku venäläinen", hän sanoi. "Siitä on kauan kun olen nähnyt täällä jonkun tai edes kuullut kenestäkään."

"Se nyt on vain sinun kuvittelusasi", Vasilisa rauhoitteli häntä. "Olet lentänyt Venäjän yli ja haju on tarttunut vaatteisiisi."

Koštsei söi iltasensa ja paneutui lepäämään. Vasilisa meni hänen luokseen, heittäytyi hänen viereensä ja alkoi suudella häntä.

"Rakkaani, kyyhkyläiseni, kuinka sinua kaipasinkaan", hän sanoi. "Viivyt niin kauan että pelkään villieläinten syöneen sinut."

"Kyllä te naiset olette hupsuja", nauroi Koštsei. "Ymmärryksesi on yhtä lyhyt kuin hiuksesi pitkät. Miten muka villieläimet voisivat minut tappaa? Eihän minun kuolemani asu minun ruumiissani."

"Missä sitten?" Vasilisa kysyi.

"Kynnyksellä olevassa luudassa", Koštsei vastasi.

Koštsein lähdettyä Vasilisa juoksi kertoamaan kaiken Ivanille ja Bulat Urhealle.

"Ei pidä paikkaansa", he sanoivat. "Hän valehtelee. Sinun on oltava ovelampi seuraavalla kerralla."

Vasilisa keksi tuuman. Hän otti luudan, maalasi sen kullanvärisiksi, koristeli sen silkkinauhoilla ja pani pöydälle. Kun Koštsei lensi kotiin, hän kysyi mitä maailmassa Vasilisa oikein teki. Vasilisa selitti hänelle ettei hänestä ollut oikein, että Koštsein kuolema oli lattialla. "Voi sinua hupsua naista", Koštsei nauroi, "eihän minun sieluni siellä ole ollenkaan. Se on vuohen sisässä."

Kun Koštsei taas meni metsälle, Vasilisa pyydysti vuohen. Hän maalasi sen sarvet kullalla ja ripusti sen ylle silkkinauhoja ja kulkusia.

Kun Koštsei sen näki, hän nauroi vesissä silmin. "Senkin typerä nainen", hän sanoi, "minun kuolemani on kaukana täältä. Keskellä valtamerta on saari; saaren keskellä on tammi-puu; tammen juurelle on haudattu arkku; arkussa on jänis; jäniksen sisällä on muna ja munan sisässä on minun kuolemani."

Kun Vasilisa kertoi tämän Ivanille ja Bulatille, he tiesivät oitis, että kertomus oli totta, ja he lähtivät etsimään Koštsein kuolemaa.

Aika kului. Kaikki heidän varastonsa olivat hupenneet ja heille tuli kova nälkä. He tulivat narttukoiran ja sen pentujen luo.

"Minäpä tapan koiran", Bulat sanoi. "Muu toin kuolemme nälkään."

"Ole kiltti äläkä tapa minua", pyysi koira, "sillä silloin pentuni jäävät orvoiksi. Aikaa myöten minusta on teille vielä hyötyä."

"Olkoon menneeksi, Jumala kanssasi", vastasi Bulat.

He kulkivat eteenpäin ja näkivät pöllöemon poikasineen istumassa tammen oksalla.

"Minä tapan tuon pöllön", sanoi Bulat.

"Älä tapa minua", pyysi pöllö, "sillä silloin poikaseni jäävät orvoiksi. Aikaa myöten minusta on vielä teille hyötyä."

"Olkoon menneeksi, Jumala kanssasi", sanoi Bulat.

Viimein he tulivat suuren valtameren rantaan, missä he näkivät ravun uiskentelemassa.

"Minä pyydystän tuon ravun", Bulat sanoi.

"Älä tapa minua", pyysi rapu, "minä olen hyvin pieni ja jos syötteenkin minut, ette tule kylläisiksi. Aikaa myöten minusta on vielä teille hyötyä."

"Olkoon menneeksi, ui edelleen ja Jumala kanssasi", Bulat sanoi.

Hän katsoi merelle ja näki kalastusveneen. "Tuo vene rantaan", hän huusi kalastajalle.

Ivan ja Bulat kiipesivät veneeseen ja souti-

vat saarelle. Siellä he suuntasivat suoraan tammen luokse. Bulat kaatoi tammen juurineen vahvoilla käsivarsillaan ja he nostivat ylös arkun, joka oli haudattu tammen alle. Kun he avasivat arkun, sieltä hypähti esiin jänis ja juoksi pakoon niin nopeasti kuin sääret kantoivat.

"Voi, olisipa meillä koira", vaikeroi Bulat, "niin voisimme ottaa sen kiinni."

Silloin esiin syöksähti koira, jonka hengen he olivat säästäneet ja otti kiinni jäniksen. Bulat halkaisi sen, ja sen sisästä lensi sorsa korkealle taivaalle.

"Voi kun meillä olisi pöllö", vaikeroi Bulat, "sepä sieppaisi sorsan."

Tuskin hän oli sen sanonut, kun heidän säästämänsä pöllö lensi alas kantaen nokassaan sorsaa. Bulat halkaisi sorsan. Sen sisältä vierähti muna ja kieri veteen.

"Voi jospa rapu voisi saada sen kiinni", vaikeroi Ivan. Hänen vielä puhuessaan heidän säästämänsä rapu oli jo uimassa heitä kohti kantaen munaa mukanaan.

He ottivat munan, menivät takaisin Koštsei Kuolematon luo ja paiskasivat munan hänen otsaansa. Samassa silmänräpäyksessä Koštsei kaatui kuolleen maahan. Tsaarinpoika Ivan vei Vasilisan takaisin omaan maahansa ja Bulat Urhea meni heidän mukanaan ja palveli heitä uskollisesti.